

บทนำ

ฉันคิดว่าตัวเองรู้มาโดยตลอดว่าปีศาจคืออะไร

ตอนเด็กฉันเคยคิดว่าพวกมันคือเงาลึกลับที่แอบซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้าใต้เตียง หรือไม่ก็ในป่า ฉันรู้สึกได้ว่าพวกมันอยู่ข้างหลัง ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาใกล้ช่วงอาทิตย์อัสดงขณะที่ฉันเดินกลับบ้านหลังเลิกเรียน ฉันไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกนี้ยังไง รู้แค่พวกมันอยู่ตรงนั้น ร่างกายของฉันสัมผัสถึงพวกมันและรับรู้ถึงภัยที่ใกล้กรายเข้ามา เหมือนเวลารู้สึกว่าจะมีมือมาจับไหล่แล้วชนลูกชัน หรือมีดวงตาคู่หนึ่งคอยจับจ้องอยู่จากหลังดงไม้หนาทึบ

แต่เมื่อหันไปมอง ดวงตาคู่นั้นก็หายไปแล้ว

ฉันยังจำความรู้สึกตอนเดินโซเซไปตามทางกลับบ้านซึ่งเป็นถนนลูกรัง ก่อนที่สองเท้าจะจ้ำเร็วขึ้นเรื่อย ๆ ได้ รถโรงเรียนเคลื่อนจากไปพร้อมกับทั้งควันไอเสียลอยโขมงอยู่ด้านหลัง เงานในฝันป่าเต็นระริกเมื่อแสงอาทิตย์ลอดผ่านแมกไม้ ร่างของฉันสะท้อนเป็นเงามืดราวสัตว์ป่าที่พร้อมขย้ำเหยื่อ

ฉันหายใจเข้าลึก ๆ นับหนึ่งถึงสิบแล้วหลับตาปี

จากนั้นก็วิ่ง

ทุกวันนี้ฉันจะวิ่งไปบนถนนสายเปลี่ยวที่ทอดยาว แต่ยิ่งวิ่งไปข้างหน้า บ้านซึ่งมองเห็นอยู่ลิบ ๆ กลับยิ่งห่างไกลออกไปทุกที รองเท้าผ้าใบเหยียบย่ำ่า ลงบนพงหญ้า ก้อนกรวดและฝุ่นผงกระเด็นขึ้นมาตอนที่ฉันวิ่งแข่งกับ... บางสิ่ง อะไรก็ตามที่อยู่ในปากกำลังเฝ้ามองและเฝ้าคอยฉันอยู่ พอถึงบ้าน ฉันก็สะดุดเชือกผูกรองเท้า ก่อนจะตะเกียกตะกายขึ้นบันไดหน้าบ้านแล้ว พุงเข้าใส่อ้อมแขนอันอบอุ่นของพ่อที่รอรับ ลมหายใจอุ่น ๆ รินรดข้างหู พลังกระซิบบอกฉันว่า *พ่ออยู่ที่นี่ พ่ออยู่ที่นี่แล้ว* พ่อโอบศีระะของฉันแน่น ฉันหายใจหอบจนเจ็บหน้าอก ใจเต้นแรงจนแทบทะลุออกมาพรางบอกตัวเองว่า *ฉันปลอดภัยแล้ว*

หรืออย่างน้อยฉันก็คิดแบบนี้

ความกลัวค่อย ๆ พัฒนาขึ้น จากตุ๊กตาซานตาคลอสในห้างแถวบ้าน สู่ผีหลอกเด็กใต้เตียงอย่างบุ๊กกี้แมน จากภาพยนตร์จำกัดอายุผู้ชมที่พี่เลี้ยงยอมให้ฉันดูสายๆที่นั่งอยู่ในรถติดฟิล์มดำซึ่งจ้องมองมาขณะที่ฉันเดินไปตาม ถนนยามพลบค่ำ เมื่อเห็นชายคนนั้นในระยะใกล้ฉันจะใจเต้นรัว สั้นหลัง เย็นวบลามมาถึงต้นคอ ทั้งหมดคือขั้นตอนการเรียนรู้ความกลัว ฉันรับรู้ถึงภัยอันตรายหนึ่งสู่อีกภัยอันตรายหนึ่ง และมันมักจะน่ากลัวยิ่งกว่าสิ่งที่เจอมาก่อนหน้า

แต่สำหรับฉันไม่ใช่เช่นนั้น ความกลัวพุงเข้าใส่ฉันตอนวัยรุ่นอย่างที่ว่า ฉันไม่เคยสัมผัสมาก่อน รุนแรงชนิดที่ว่าแค่หายใจก็ทรมาน ในจังหวะที่มันเข้าจู่โจมฉันก็ได้รู้ว่าปีศาจไม่ได้หลบซ่อนอยู่หลังแมกไม้ พวกมันไม่ใช่เงาหรือสิ่งที่คอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ตามมุมมืด

ไม่ใช่สักนิด ปีศาจที่แท้จริงปรากฏตัวในที่แจ้งนี้เอง

ฉันอายุสิบสองปีตอนที่เงาพวกนั้นเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างจนเห็นเป็นใบหน้า มันดูจับต้องได้และสมจริงมากขึ้น ตอนนั้นเองที่ฉันเริ่มตระหนักว่าปีศาจอาจอยู่ท่ามกลางพวกเรา

และมีปีศาจคนหนึ่งที่คุณกลัวจับจิตจับใจยิ่งกว่าปีศาจตนไหน

ພຖຸຮກາຄມ 2019

SAMPLE

SAMPLE

1

ฉันคันคอมาก

ที่แรกยังไม่เท่าไร' แต่หลังจากนั้นก็รู้สึกระคายไปทั้งลำคอ ฉันพยายามดุนลิ้นเข้าไปในคอลึก ๆ แล้วถูไปมาให้หายคัน

แต่ไม่ได้ผล

หวังว่าคงไม่ได้ป่วยหรอกนะ ช่วงนี้ฉันเข้าใกล้ใครที่เป็นหวัดหรือเปล่า แต่เอาจริง ๆ ใครจะไปรู้' ฉันทำงานที่ต้องพบเจอผู้คนทั้งวันและพวกเขา ก็ดูปกติดี ถึงอย่างนั้นใช้หวัดก็ติดต่อกันได้ก่อนจะแสดงอาการเสียอีก

ฉันพยายามดุนลิ้นเข้าไปในคออีกครั้ง

หรือว่าเป็นภูมิแพ้ ช่วงนี้มีละอองเกสรดอกไม้มากกว่าปกติ มากเกินไปด้วยซ้ำ' ตัววัดระดับสารก่อภูมิแพ้ขึ้นเตือนว่ามีละอองเกสรดอกไม้มากถึงระดับแปดจากสิบระดับ รูปกึ่งหันอันเล็ก ๆ ในแอปพลิเคชันรายงานสภาพอากาศของฉันเปลี่ยนเป็นสีแดงแจ๋เลยทีเดียวน

ฉันเอื้อมหยิบแก้วน้ำมาจิบ กลั้วคอเบา ๆ แล้วกลืนแต่ก็ยังไม่หายคันคออยู่ดีฉันต้องกระแอม

“เออละ”

ฉันมองคนไข้ที่นั่งตัวแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้อยู่บนเก้าอี้หนังปรับเอนขนาดใหญ่เบื้องหน้า เธอกำมือเรียบบางไว้บนตัก ผิวเรียบเนียนไร้ที่ติ ยกเว้น

รอยกรีดยาวหลายรอยซึ่งแทบมองไม่เห็นหากไม่โดนแสงสว่าง และดูเหมือนเธอจะสวมสร้อยข้อมือเพื่อปกปิดแผลเป็นหยักลึกสีม่วงแสนน่าเกลียด ประค้ำไม้กับจี้ไม้กางเขนเงินแกว่งไปมา

ฉันเหลือบตาขึ้นมองเด็กสาวอีกครั้งกลางสังเกตสีหน้าและแววตา เธอไม่ได้ร้องไห้ แต่ก็ยังเร็วเกินไปที่จะสรุปแบบนั้น

“ขอโทษทีจ๊ะ เลซี่ ฉันแค่คันคอดนิดหน่อย” ฉันบอกแล้วเหลือบมองสมุดบันทึก “เล่าต่อได้เลย”

“อย่างที่หนูบอกไป” เธอพูด “บางครั้งหนูก็หงุดหงิด แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าเพราะอะไร เหมือนความโกรธมันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ กว่าจจะรู้ตัวหนูก็...”

เด็กสาวก้มมองแขนตัวเองพร้อมกับกางมือสองข้างออก รอยกรีดเล็ก ๆ กระจายอยู่ทั่วทุกที่ราวกับมีเส้นผมฝังอยู่ตามง่ามนี้

“มันคือการปลดปล่อยค่ะ” เธอบอก “มันช่วยให้หนูสงบลง”

ฉันพยักหน้า พยายามไม่สนใจอาการคันคอที่หนักกว่าเดิม ฉันบอกตัวเองว่าอาจจะเพราะฝุ่นก็ได้ ในนี้ฝุ่นเยอะจะตาย ฉันกวาดตามองหน้าต่าง ตู้หนังสือ และใบปริญญาที่ใส่กรอบแขวนผนัง แสงแดดซึ่งส่องผ่านเข้ามา เผยให้เห็นว่ามีฝุ่นสีเทาบาง ๆ เกาะอยู่

มีสมาธิหน่อย ไคลอี

ฉันหันกลับมามองเด็กสาว

“แล้วเธอก็คิดว่าเป็นเพราะอะไรล่ะ เลซี่”

“หนูเพิ่งบอกไปเมื่อกี้ไงคะว่าไม่รู้”

“ลองเดาดูก็ได้จ๊ะ”

เลซี่ถอนหายใจ ก่อนจะเบือนหน้าไปทางอื่นแล้วเหม่อมองอย่างไร้จุดหมาย เธอไม่ยอมมองตาฉัน ไม่นานก็น้ำตาไหลอาบแก้ม

“น่าจะเกี่ยวกับพ่อของหนู” ริมฝีปากกลางของเลซี่สั่นเล็กน้อย ก่อนเจ้าตัวจะปิดผมสีบลอนด์ที่ปรกหน้าผากออก “ทั้งเรื่องที่เขาทิ้งหนูไปแล้วก็ทุก ๆ เรื่อง”

“พ่อทิ้งหนูไปตอนไหน”

“เมื่อสองปีก่อนค่ะ” พุดจบน้ำตาหยดหนึ่งก็ไหลรินลงมาตามแก้มที่เต็มไปด้วยกระ เธอเข็ดม่นออกด้วยท่าทางโกรธเคือง “เขาไม่บอกลาด้วยซ้ำ ไม่บอกเหตุผลบ้างบอกสักอย่างว่าทำไมถึงทิ้งเราไป เขาแค่หายไปเฉย ๆ”

ฉันทพยักหน้าพร้อมกับจذبันทิกเพิ่มเติม

“แสดงว่าตอนนี้เธอก็ยังโกรธพ่อที่จู่ ๆ ก็ทิ้งเธอไปใช่ไหม”

ริมฝีปากของเลซีย์สั่นระริกอีกครั้ง

“และเพราะเขาไม่ได้บอกลา เธอเลยบอกเขาไม่ได้ว่าการกระทำของเขาทำให้เธอรู้สึกยังไง”

เลซีย์พยักหน้าขณะยังหลบตาฉัน

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ” เลซีย์ตอบ

“นอกจากพ่อ เธอโกรธใครอีกไหม”

“น่าจะแม่มั้งคะ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่หนูคิดมาตลอดว่าแม่ทำให้พ่อทิ้งเราไป”

“โอเคจ่ะ แล้วมีใครอีก”

เด็กสาวไม่ตอบ กลับจิกเล็บลงบนผิวนางที่นูนขึ้นมาเป็นก้อน

“หนูโกรธตัวเองค่ะ” เธอตอบเสียงแผ่ว ไม่สนใจที่จะเข็ดน้ำตาตรงหางตา “เป็นเพราะหนูไม่ดีพอพ่อเลยไม่อยากอยู่ด้วย”

“เธอจะโกรธก็ไม่ใช่ไรหรอก” ฉันทบอก “เราต่างก็มีความโกรธกันทั้งนั้น ตอนนี่เธอสบายใจที่จะพูดออกมาแล้วว่าทำไมถึงโกรธ งั้นเรามาร่วมมือกันเพื่อให้เธอจัดการกับความโกรธได้ดีขึ้นเอาไหม เธอจะได้ไม่ต้องเจ็บปวดกับมันอีกต่อไป ฟังดูเข้าท่าไหม”

“โคตรจะงี่เง่า” เลซีย์พึมพำ

“ตรงไหนที่งี่เง่าเธอ”

“ทุกอย่างเลย ไม่ว่าจะทำเรื่องพ่อ เรื่องทั้งหมดนี้ หรือการมาที่นี้”

“การมาที่นี้มันงี่เง่ายังไงเธอ เลซีย์”

“หนูไม่ควรต้องมาที่นี้ด้วยซ้ำ”

คราวนี้เธอตะโกนเสียงดัง ฉันเอนตัวไปด้านหลังพลงประสาณมือ
เข้าด้วยกันขณะปล่อยให้เลซีย์ตะโกนออกมา

“ใช่ หนูโมโห” เธอขอมรับ “แล้วไงล่ะ ก็พ่อทิ้งหนูไป เขาทิ้งหนู
คุณรู้ไหมว่าการเป็นเด็กไม่มีพ่อมันรู้สึกยังไง เวลาไปโรงเรียนแล้วทุกคน
จ้องคุณ นินทาคุณลับหลัง”

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ” ฉันพูด “ฉันนี่แหละรู้ดีที่สุด มันเจ็บปวดมากนะ”
เลซีย์เงยไป มีสองข้างสั้นระริกอยู่บนตัก นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้
ถูจี้ไม้กางเขนที่สร้อยข้อมือไปมา

“พ่อก็ทิ้งคุณไปเหมือนกันเธอ”

“ก็ทำนองนั้น”

“ตอนนั้นคุณอายุเท่าไรคะ”

“สิบสอง” ฉันตอบ

เด็กสาวพยักหน้า “พ่อทิ้งหนูไปตอนที่หนูอายุสิบห้า”

“ตอนนั้นพี่ชายฉันอายุสิบห้า”

“เพราะแบบนี้คุณเลยเข้าใจใช่ไหม”

ฉันพยักหน้าพลงยิ้ม ฉันกำลังอยู่ในขั้นตอนที่ยากที่สุดนั่นคือ
การสร้างความสำเร็จให้คนไข้

“ฉันเข้าใจ” ฉันโน้มตัวไปข้างหน้าให้เราใกล้กันมากขึ้น เลซีย์หันกลับ
มามองฉัน ดวงตาเบิกซันคู่นั้นจ้องฉันไม่กะพริบอย่างวิงวอน “เข้าใจดี
เลยล่ะ”

2

แวดวงอาชีพของฉันเติบโตได้ด้วยเรื่องซ้ำซากจำเจ ถึงอย่างนั้นก็มีเหตุผลที่เราได้รับฟังเรื่องซ้ำซากจำเจอยู่เรื่อย ๆ

เพราะทุกอย่างคือเรื่องที่เกิดขึ้นจริงยังไงละ

การที่เด็กสาวอายุสิบห้าใช้มีดโกนทำร้ายตัวเองอาจเกิดจากความรู้สึกที่ไม่ได้รับการเติมเต็ม หรือเพื่อให้ลืมความเจ็บปวดที่แผดเผาอยู่ภายในจิตใจ ส่วนเด็กหนุ่มอายุสิบแปดที่มีปัญหาเรื่องการจัดการอารมณ์โกรธ มักมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่ ความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้ง ความต้องการพิสูจน์ตัวเอง ไม่ก็จากการต้องแสวงหาเป็นเข้มแข็งทั้งที่ภายในแตกสลาย หรืออีกกรณีหนึ่ง บางคนก็ถวิลหาความสนใจจากคนอื่นเพราะไม่เคยได้รับจากครอบครัว อย่างเช่นนักศึกษาสาวอายุยี่สิบที่ยินดีหลับนอนกับผู้ชายทุกคนที่ซื้อวอดก้าโทนิกราคาสองดอลลาร์ให้เธอก่อนจะตื่นมาร้องไห้ในเช้าวันรุ่งขึ้นพร้อมกับรู้สึกที่ตัวเองช่างไร้ค่า ความขัดแย้งภายในนี้เกิดจากตัวตนที่เธอเป็นกับตัวตนที่เธอคิดว่าทุกคนอยากให้เป็น

ปมเรื่องพ่อ ปัญหาการเป็นลูกคนเดียว ปัญหาพ่อแม่หย่าร้าง

เรื่องพวกนี้ซ้ำซากจำเจ แต่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ฉันพูดอย่างนั้นได้ เพราะชีวิตของตัวเองก็ซ้ำซากจำเจไม่ต่างกัน

ฉันก้มมองนาฬิกาข้อมือสมาร์ทวอตช์ เสียงบทสนทนาจากการพบกันวันนี้ที่บ้านทีกไว้กะพริบอยู่บนหน้าจอ ความยาวหนึ่งชั่วโมงหนึ่งนาทีห้าสิบสองวินาที ฉันแตะปุ่มส่งไปที่ไอโฟนและดูตัวจับเวลาค่อย ๆ เปลี่ยนจากสี่เทาเป็นสีเขียวเมื่อไฟล์เสียงถูกส่งเข้ามือถือเรียบร้อย พร้อมกันนั้นก็ถูกส่งเข้าโน้ตบุ๊กของฉันด้วย นี่แหละสิ่งที่เรียกว่า*เทคโนโลยี*

ตอนเด็กจำได้ว่าหมอแต่ละคนหยิบแฟ้มของฉันมาเปิดอ่านเร็ว ๆ ขณะที่ฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ปรับเอนซึ่งดูสภาพก็รู้ว่าผ่านร้อนผ่านหนาวมามากแค่ไหน ฉันกวาดตามองตู้เก็บแฟ้มคนไข้ที่ตั้งเรียงราย ในนั้นอัดแน่นด้วยปัญหาของทุกคน...ทุกคนที่เหมือนกับฉัน ไม่รู้ทำไม แต่มันทำให้ฉันรู้สึกเคืองคว้างน้อยลง เมื่อมองตู้ลิ้นชักเหล็กสีเงินที่ล็อกแน่นหนา ฉันก็ได้แต่บอกตัวเองว่าสักวันฉันคงจะกล้าเผยความเจ็บปวดออกมาเช่นกัน ไม่ว่าจะพูด แผลดเสียง หรือคร่ำครวญ แต่พอนาฬิกาจับเวลาครบหกสิบนาที หมอก็แคปิดแฟ้มแล้วเก็บมันใส่ลิ้นชัก ล็อกให้แน่นหนา แล้วลืมเรื่องราวทั้งหมดจนกว่าจะถึงวันนัดครั้งต่อไป

ห้าโมงตรง ได้เวลาเลิกงาน

ฉันมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่เต็มไปด้วยไฟล์เดอร์ข้อมูลคนไข้สำหรับฉันไม่มี*เวลาเลิกงาน*หรอก พวกเขาตามตัวฉันได้ตลอดเวลาไม่ว่าจะทางอีเมลหรือโซเชียลมีเดีย อย่างน้อยก็ก่อนที่ฉันจะเหนื่อยล้าจนลบบัญชีทั้งหมดทิ้ง เพราะไม่อยากอ่านข้อความที่แสดงความหวาดกลัวของพวกเขา ซึ่งส่งหาฉันในตอนที่จิตใจมั่งงุ่นงันบึ้ง นี่แหละฉัน คนที่ยินดีให้คำปรึกษาเสมอ เป็นเหมือนร้านสะดวกซื้อที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงพร้อมป้ายไฟหน้าร้านกะพริบหรืออยู่ท่ามกลางความมืด พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะไม่ให้แสงไฟนั้นดับลง

ข้อความแจ้งเตือนว่ามีไฟล์เสียงถูกส่งมาตั้งขึ้นบนหน้าจอ
ฉันคลิกแล้วตั้งชื่อไฟล์ว่า*เลซีย์ เด็คเลอร์* การให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 ก่อนจะ
เงยหน้าขึ้นและหรีตามองขอบหน้าต่างฝุ่นระอระ มันยิ่งเห็นชัดเมื่อต้อง
แสงตะวันยามเย็น ฉันกระแอมสองสามครั้ง จากนั้นเอี้ยวตัวไปเปิดลิ้นชัก
โต๊ะชั้นล่างสุดซึ่งเปรียบเสมือนร้านขายยาส่วนตัวในห้องทำงาน สายตา
ไล่มองตั้งแต่ไอบูโพรเฟน อัลปราโซแลม คลอริโดอะซีพอกไซด์ ไปจนถึง
ไดอะซีแพม ฉันค้นขวดยาเหล่านั้นให้พ้นทางแล้วหยิบกล่องวิตามินบีห้า
อีเมอร์เจน-ซีออกมา เทของหนึ่งลงในแก้วน้ำก่อนจะใช้นิ้วคนให้ละลาย
หลังจากดื่มไปสองสามอึกก็เริ่มเขียนอีเมล

แซนนอน

*สุขสันต์วันศุกร์! การให้คำปรึกษาเลซีย์ เด็คเลอร์ครั้งแรก
ผ่านไปด้วยดี ขอขอบคุณที่ให้คำแนะนำะ ฉันอยากคุยเรื่อง
การจ่ายยานิดหน่อย พอดีเห็นว่าเธอยังไม่ได้จ่ายยาอะไรเลย
จากการพูดคุยกับเลซีย์วันนี้ ฉันคิดว่าจะเริ่มให้ยาโปรแซค
ในปริมาณน้อยก่อน...หรือเธอคิดว่าไ้*

โคลอี้

ฉันกดปุ่มส่งแล้วเอนหลังพิงเก้าอี้ จากนั้นดื่มน้ำวิตามินรสส้มที่เหลือ
ในแก้วจนหมด ตะกอนของมันที่กองอยู่ก้นแก้วดูเหมือนการที่ไหลช้า ๆ
เศษผงสีส้มเคลือบฟันและลิ้นของฉัน ภายในไม่กี่นาทีฉันก็ได้รับอีเมล
ตอบกลับมา

โคลอี้

ได้สิ! ไม่มีปัญหา จ่ายยาตามนั้นได้เลย

ป.ล. ไปตีกันใหม่ ฉันอยากูร์รายละเอียดเกี่ยวกับวันสำคัญ
ที่กำลังจะมาถึงนี่!

หมอมแซมนอน แท็ก

ฉันยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะแล้วโทรหาร้านขายยาที่เคยใช้บริการบ่อย ๆ
เพื่อสั่งยาให้เลซี่ แต่มันตัดค่าบริการฝากข้อความเสียงทันที ฉันจึงฝาก
ข้อความไว้

“สวัสดีค่ะ ดร.โคลอี้ เดวิสนะคะ ฉันต้องการสั่งยาให้เลซี่ เด็คเลอร์
เกิดวันที่สิบหกเดือนมกราคมปี 2004 ฉันแนะนำให้คนไข้เริ่มใช้ยาโปรแซค
ที่ปริมาณสิบมิลลิกรัมต่อวัน จัดยาทั้งหมดสำหรับแปดสัปดาห์ ถ้าครบแล้ว
ไม่ต้องให้ยาต่อค่ะ”

ฉันหยุดพูดพลางเคาะนิ้วกับโต๊ะ

“และขอสั่งยาเพิ่มให้คนไข้อีกรายด้วยค่ะ แดเนี่ยล บริกส์ เกิดวันที่
สองเดือนพฤษภาคมปี 1982 ชาเน็กซ์สี่มิลลิกรัมต่อวัน ย้ำอีกครั้งนะคะ
นี่ ดร.โคลอี้ เดวิสค่ะ เบอร์โทร 555-212-4524 ขอขอบคุณค่ะ”

ฉันวางสายพลางจ้องโทรศัพท์ ก่อนจะตวัดสายตากลับไปมอง
หน้าต่าง แสงอาทิตย์อัสดงอาบไล้ห้องทำงานสีมะฮอกกานีให้กลายเป็น
สีส้มไม่ต่างจากคราบวิตามินเหนียวหนืดที่กองอยู่กันแก้ว ฉันก้มดูนาฬิกา
ข้อมือ หนึ่งทุ่มครึ่งแล้ว ขณะกำลังจะปิดโน้ตบุ๊กก็ต้องสะดุ้งเมื่อเสียง
โทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น ฉันเหลือบมองมัน ตอนนี่คลินิกปิดแล้วแถมเป็น
วันศุกร์ด้วย ฉันเก็บของต่อโดยไม่สนใจเสียงโทรศัพท์ กระทั่งฉุกคิดได้ว่า

ร้านขายยาอาจจะโทรมาถามเรื่องการสั่งยาเมื่อกี้ ฉันปล่อยให้มันดังอีกครั้ง ก่อนจะรับสาย

“ดอกเตอร์เดวิสพูดค่ะ”

“โคลอี้ เดวิสใช่ไหม”

“ดร.โคลอี้ เดวิส” ฉันแก้ให้ถูกต้อง “ใช่ค่ะ ฉันเอง มีอะไรหรือเปล่า ค่ะ”

“ติดต่อคุณยามากเลยนะครับเนี่ย”

ปลายสายเป็นเสียงผู้ชาย และเสียงแค้นหัวเราะตรงท้ายประโยคก็ ฟังดูเหมือนเขาโกรธเคืองฉันอย่างนั้นแหละ

“ขอโทษนะคะ คุณเป็นคนไข้หรือเปล่า”

“ผมไม่ใช่คนไข้” ปลายสายปฏิเสธ “ผมโทรหาคุณทั้งวัน ทั้งวัน จริง ๆ แต่พนักงานต้อนรับไม่ยอมต่อสายให้ ผมเลยคิดว่ารออีกสองสาม ชั่วโมงแล้วค่อยโทรใหม่ เผื่อมันจะตัดเข้าบริการฝากข้อความเสียงของ เครื่องคุณ ไม่คิดว่าคุณจะเป็นคนรับเอง”

ฉันขมวดคิ้ว

“ที่นี่เป็นคลินิกของฉันค่ะ ฉันไม่รับสายส่วนตัวในที่ทำงาน เมลิสซา จะต่อสายให้เฉพาะคนไข้ของฉันเท่านั้น...” ฉันหยุดพูดเมื่อตระหนักได้ว่า ทำไมต้องอธิบายการทำงานของฉันที่นี่ให้เขาฟังด้วย ก่อนจะถามเสียงแข็ง “คุณเป็นใครและมีธุระอะไรคะ”

“ผมชื่อแอรอน แจนเซน” เขาแนะนำตัว “ผมเป็นนักข่าวจากเดอะ นิวยอร์ก ไทมส์”

จู่ ๆ ฉันก็รู้สึกจุกในลำคอจนไอ แต่ฟังเหมือนเสียงส่ำลักมากกว่า

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เขาถาม

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ พอดีช่วงนี้ฉันคอนิดหน่อย ขอโทษนะคะ เดอะ นิวยอร์ก ไทมส์เหอ”

ฉันนึกเกลียดตัวเองขึ้นมาเมื่อถามออกไปแบบนั้น ฉันรู้ว่าผู้ชายคนนี้
โทรมาทำไม หรือให้พูดตามตรงก็คือฉันคิดไว้อยู่แล้วว่าเดี๋ยวจะต้องมี
อะไรสักอย่าง ถึงไม่ใช่จาก*เดอะ นิวยอร์ก ไทมส์*ก็คงเป็นที่ไหนสักที่

“ก็...” เขาลังเล “หนังสือพิมพ์ไงครับ”

“ฉันรู้ค่ะ”

“ผมกำลังเขียนเรื่องพ่อของคุณเลยอยากคุยกับคุณหน่อย ผมยินดี
เลี้ยงกาแฟคุณนะ”

“ขอโทษด้วยนะคะ” บ้าจิบ ทำไมฉันถึงพูดขอโทษไม่หยุดเนี่ย ฉัน
สุดหยาใจเข้าลึกแล้วพูดใหม่ “ฉันไม่มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนั้นอีกค่ะ”

“โคลอี้” เขาเรียก

“ดอกเตอร์เดวิส”

“ดอกเตอร์เดวิส” เขาพูดตามแล้วถอนหายใจ “วันครบรอบใกล้
เข้ามาแล้วนะคะ ถึงตอนนี้ก็สี่สิบปีพอดี ผมคิดว่าคุณรู้เรื่องนั้นดีซะอีก”

“แน่นอนว่าฉันรู้” ฉันโต้กลับ “แต่ผ่านไปสี่สิบปีแล้วทุกอย่างก็ยิ่ง
เหมือนเดิม เด็กสาวเหล่านั้นไม่มีทางฟื้นขึ้นมา ส่วนพ่อฉันก็ยังคงนอนอยู่
ในคุก คุณจะสนใจไปทำไมอีก”

แอรอนเงียบ และฉันก็รู้ว่าพูดมากเกินไป ฉันผลตอบแทนของความ
ความหมกมุ่นในการทำข่าวที่จำเป็นต้องเปิดเผยในใจคนอื่น ฉันเต็มใจให้
ให้เขาจนสัมผัสได้ว่าเขากระหายใคร่รู้อย่างยิ่งกว่าเดิม เหมือนฉลามที่ได้กลิ่นเลือด
ในทะเล

“แต่พวกคุณเปลี่ยนไปแล้ว” เขาพูด “ทั้งคุณและพี่ชาย หลายคน
คงอยากรู้ว่าตอนนี้พวกคุณเป็นยังไง และที่ผ่านมามีอะไรเกิดขึ้นกับสิ่ง
ที่เกิดขึ้นด้วยวิธีไหน”

ฉันกลอกตา

“ส่วนพ่อของคุณ” แอรอนพูดต่อ “เขาอาจจะเปลี่ยนไปแล้วก็ได้
คุณได้คุยกับเขาบ้างหรือเปล่า”

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับพ่อ” ฉันบอก “รวมถึงคุณด้วย กรุณาอย่าโทรมาอีก”

ฉันกระแทกหูโทรศัพท์แรงกว่าที่คิด ก่อนจะก้มมองนิ้วมือสั่นระริก เอาผมทัดหู แล้วหันกลับไปมองหน้าต่าง ท้องฟ้าค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม ดวงอาทิตย์ในเวลาีนี้ดูเหมือนฟองสบู่ที่ลอยอยู่เหนือเส้นขอบฟ้า พร้อมจะแตกสลายได้ทุกเมื่อ

ครู่หนึ่งฉันก็หันกลับมา คว่ากระเป่าถือ ดันเก้าอี้ไปข้างหลังแล้วลุกขึ้นยืน สายตาเหลือบมองคอมพิวเตอร์ะปลายระบายลมหายใจช้า ๆ ก่อนจะกดปุ่มปิดไฟและก้าวขาสั้น ๆ ไปในความมืด